

във Филиповград. Когато зърна стените на Адриановград, сърцето му се сви пред неприятностите, които трябваше да има с ромейската свита на дъщеря си. Затова, че Елена ще се радва да се върне при родителите си в Търнов, той нито за миг не се съмняваше. Два дни след пристигането му в Адриановград, бърз гончия съобщил, че превисоката кира Елена Ватаци пристига с кочия, ^всградена с никейска конница.

Сърцето на царя заби силно. Значи пуснали я бяха най-сетне! След толкова години той щеше да види детето си. Най-сетне... Метна се на коня, следван от людето си, препусна във от портите, по друма, който водеше за Аркадиопол и Цурул. Не му се вярваше, че след няколко мига ще чуе нежното чуруликане на момиченцето, което бе пожертвувал като залог на един нетраен съюз. Но сега Елена щеше вече да се върне в бащиния дом и да забрави мрачните дни, прекарани в чужбина.

Когато кочията спря на сред друма и от нея слезе някаква стройна висока мома, която с бързи стъпки се спусна към него, царят усети как сърцето му за миг замря в яростна уплаха.

Защо не му бяха пратили Елена? Каква беше тази имама? ^{3/}Къде беше детето му? Ала когато чу познатия глас на дъщеря си, кръвта му се блъсна в радостно вълнение.

- Татко!

Има това беше Елена?

Младата мома целуна ръката му, очите ѝ бяха просълзени от вълнение, препълнени със щастие, от ликуваща тревога нито дума повече не можеше да излезе от устата ѝ. Той я прегърна и погали свежите ѝ румени ланити.

- Колко си порасла! Знаеш ли, че не можах да те позная?

И не можеше да се нагледа на разцъфтялата ѝ хубост.

- Къде е мама? - попита никейската наследница, след като надви вълнението си. - В града ли? А Тамара? Донесохте ли я?

Самодържецът начумери вежди. Никога до сега лъжа не бе излизала от устата му. Лицето му прежълтя. Сух блясък мина през смрачените му